

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/75/2020
Identifikačné číslo spisu: 1216201954
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1216201954.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: PRELIKA, a.s. Prešov, so sídlom Protifašistických bojovníkov 4, 080 01 Prešov, IČO: 36 467 782, zastúpeného advokátskou kanceláriou PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., so sídlom Masarykova 13, 080 01 Prešov, IČO: 36 492 086, proti žalovanému: Národná diaľničná spoločnosť, a.s., so sídlom Dúbravská cesta 14, 841 04 Bratislava, IČO: 35 919 001, zastúpeného advokátskou kanceláriou RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o., so sídlom Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, IČO: 36 863 360, o zaplatenie 11 920,41 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 22Cb/50/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. januára 2020, č. k. 3Cob/105/2019-359, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. januára 2020, č. k. 3Cob/105/2019-359 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 14. mája 2020, č. k. 22Cb/50/2016-377 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 28. januára 2019, č. k. 22Cb/50/2016-253 vo výroku I. zamietol žalobu žalobcu a vo výroku II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Predmetom žaloby je náhrada škody v sume 11 920,41 eur s príslušenstvom, ktorá žalobcovi vznikla tým, že tento v období od 6. februára 2012 do 28. mája 2012, od 1. januára 2014 do 31. decembra 2014, od 1. januára 2015 do 31. januára 2015 a od 1. januára 2016 do 31. januára 2016 vykonával úhrady mýtnych poplatkov, ktoré žalovaný navýšil tým, že vozidlo žalobcu s hmotnosťou presne 12 ton zaradil do vyššej kategórie „12 t a viac“, pričom spornou medzi stranami bola práve oprávnenosť zaradenia vozidla žalobcu do vyššej kategórie mýta (z kategórie 1 do kategórie 2). V danej veci súd vychádzal zo znenia zákona č. 25/2007 Z. z. o elektronickom výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií, ktorý bol účinný do 31. decembra 2013, Nariadenia vlády SR č. 350/2007 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška sadzby mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a ktoré bolo účinné do 31. decembra 2013, ako aj zo znenia zákona č. 474/2013 Z. z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií, účinného od 1. januára 2014, ktorým došlo k zrušeniu zákona č. 25/2007 Z. z. o elektronickom výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a Nariadenia vlády SR č. 350/2007 Z. z.,

ktorým sa ustanovuje výška sadzby mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a z Nariadenia vlády SR č. 497/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje spôsob výpočtu mýta, výška sadzby mýta a systém zliav zo sadzieb mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií, účinného od 1. januára 2014.

1.2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v uvedených právnych predpisoch, vychádzajúc pri výklade z logicko - gramatického, ako aj teleologického výkladu právnej normy, je podľa jeho názoru dostatočne presne stanovené, do akej kategórie spoplatnenia patria vozidlá, ktoré majú presne 12 ton, resp. ak má vozidlo rovných 12 ton a viac, patrí do vyššej kategórie spoplatnenia, pričom podporu svojho záveru našiel tak vo výklade označených ustanovení zákona a nariadenia prezentovaných ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií, ako aj v dôvodovej správe ako súčasť zákona č. 474/2013 Z. z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií.

1.3. Súd prvej inštancie neopomenul uviesť, že príloha č. 3 Nariadenia vlády SR č. 350/2007 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška sadzby mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a príloha č. 4 Nariadenia vlády SR č. 497/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje spôsob výpočtu mýta, výška sadzby mýta a systém zliav zo sadzieb mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií sú v rozpore so zákonmi, ktoré vykonávajú, nakoľko sa v nich pri spôsobe výpočtu mýta uvádza matematické znamienko „?“ , ktoré môže navodiť dojem, že do vyššej kategórie vozidiel patria tie, s hmotnosťou vyššou ako 12 ton. V danom prípade mal súd zato, že ak je vykonávajúci právny predpis - nariadenie vlády v kolízii so zákonom, prednosť má právna norma s vyššou právnou silou, teda zákon a pri právnom posúdení veci vychádzal priamo z jeho znenia. Žalovaným prijaté mýto bolo teda podľa záveru súdu prijaté v súlade s právnymi predpismi.

1.4. Reflektujúc na námietku žalobcu týkajúcu sa rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cob/114/2013 z 13. augusta 2015, ktorým došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/28/2012-107 z 30. apríla 2013 v obdobnej veci, súd prvej inštancie uviedol, že predmetné rozhodnutie a právne názory v ňom vyslovené sú právne záväzné len pre dané konanie, súd je pri rozhodovaní veci nezávislý a preto ak dospel v obdobnej veci, ako už bola pred tým judikovaná k odlišnému názoru, nič mu nebráni rozhodnúť vec odlišným spôsobom, pokiaľ sa pritom oprie o relevantné a aktuálne právne predpisy a dôvody svojho rozhodnutia náležite objasní.

2. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 15. januára 2020, č. k. 3Cob/105/2019-359 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, k námietke žalobcu, že súd nepostupoval v súlade s rozhodovacou praxou súdov uviedol, že právny názor odvolacieho súdu obsiahnutý v zrušujúcom odvolacom rozhodnutí je právne záväzný len v tej konkrétnej veci a nie je záväzným judikátom pri prejednávaní obdobných sporov.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 20. mája 2020 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p..

3.1. Vadu zmatečnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. videl dovolateľ v nedostatočnosti, nepresvedčivosti a nejasnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu, čo uvedené rozhodnutie robí nepreskúmateľným a arbitrárnym. Podľa názoru dovolateľa napadnuté rozhodnutie neobsahuje jasné a zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov odvolacieho rozhodnutia, z uvedeného nevyplývala žiadna objektívna podstatná skutková, či právna úvaha, ktorá by dávala dôvod pre rozličný prístup k tej istej prejednávanej právnej otázke. Pre úplnosť dovolateľ pripomenul, že v tom istom konaní súd prvej inštancie konanie prerušil do právoplatnosti konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/28/2012, keďže mal zato, že v predmetnom konaní sa riešila otázka, ktorá mala význam aj pre rozhodnutie v tejto veci, avšak súdy oboch inštancií sa uvedeným právoplatným rozhodnutím v spomenutom súdnom konaní totožných sporových strán a totožného predmetu sporu fakticky vôbec nezaoberali a neuviedli ako a prečo dospeli v obdobnej (totožnej) veci k odlišnému právnemu názoru, čo vykazuje znaky sudcovskej svojvôle. V súvislosti s uvedeným dovolateľ poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 22. novembra 2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25, podľa ktorého diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo

analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neutržateľná.

3.2. V dovolaní žalobca namietal i nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu, týkajúceho sa výroku súdu prvej inštancie o nároku žalovaného na náhradu trov konania. Vyjadril názor, že v spore je „slabšou stranou“ - spotrebiteľom, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa a preto mal okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa ustanovenia § 257 C. s. p., v zmysle ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

3.3. Nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. vyplýva podľa dovolateľa z nesprávnej aplikácie súvisiacich právnych noriem i z absencie dôslednej komparácie právneho posúdenia veci s už právoplatne rozhodnutým sporom v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/28/2012 (odvolacím súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cob/114/2013), kde súd prvej inštancie v bode 42. odôvodnenia svojho rozhodnutia zo dňa 20. februára 2017 jednoznačne uviedol, že „zaradenie vozidla na základe kontroly mýtnej polície do vyššej kategórie 12 t a viac bolo v rozpore s právnymi predpismi“. Právny výklad ustanovení § 4 zákona č. 474/2013 Z. z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a Nariadenia vlády SR č. 497/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje spôsob výpočtu mýta, výška sadzby mýta a systém zliav zo sadzieb mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií podľa dovolateľa jasne stanovuje skutočný význam právnej normy a jej zamýšľaného pôsobenia, a síce že vozidlá s najvyššou prípustnou celkovou hmotnosťou presne 12 000 kg patria do nižšej hmotnostnej kategórie „od 3500 kg do 12 000 kg“, pričom na podporu svojich tvrdení uviedol žalobca v pomerne obširnom dovolaní niekoľko metód výkladu právnych noriem (jazykovo - gramatický, teleologický, systematický, eurokonformný).

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 27. júla 2020 navrhol dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť, alternatívne ako nedôvodné zamietnuť. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa atribúty kladené na skrátenú formu rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 C. s. p. i z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie a za procesnú vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Podľa žalovaného žalobca nekonkretizoval právnu otázku (iba skopíroval text svojich predchádzajúcich podaní) a nevysvetlil, v čom je záver odvolacieho súdu podľa jeho názoru nesprávny. Žalovaný považuje záver súdov oboch inštancií, vyplývajúci z aplikácie výkladových kritérií za jednoznačný a logický, preto by nemal byť predmetom meritórneho prieskumu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.) dospel k záveru, že jeho dovolanie je dôvodné.

6. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd už námietku žalobcu, že konanie pred odvolacím súdom (ale aj pred súdom prvej inštancie) je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. Žalobca tak dôvodne uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p., ktorý vymedzil spôsobom predpokladaným znením ustanovenia § 431 ods. 2 C.s.p.

6.1. Vo veci rozhodujúci senát odvolacieho súdu už vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. 3Obdo/72/2016, 3Obdo/10/2017 a 3Obdo/72/2019) vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia. Označená vada zmätočnosti je naplnená aj vtedy, keď určité skutočnosti v konaní strana namietala, avšak pri hodnotení skutkových zistení súdom tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť.

6.2. Uvedenými nedostatkami podľa názoru odvolacieho súdu trpí rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie.

7. Kľúčová námietka dovolateľa spočíva v nevysporiadaní sa súdov oboch inštancií so závermi odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 8Cob/114/2013. Osobitne významná pre rozhodnutie o dovolaní

žalobcu je tá skutočnosť, že v predmetnom konaní nešlo o skutkovú alebo právne obdobnú otázku, ale o jednu a tú istú otázku, ktorú v rámci svojho rozhodovania riešili sudy v oboch konaniach týkajúcich sa totožných sporových strán. V tejto súvislosti dovolací súd taktiež uvádza, že nie je relevantné, že súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 23Cb/28/2012 a odvolací súd v konaní sp. zn. 8Cob/114/2013 postupovali pri posúdení otázky kategorizácie vozidla s hmotnosťou presne 12 000 kg v zmysle ustanovení zákona č. 25/2007 Z. z. o elektronickom výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií (§ 5) a Nariadenia vlády SR č. 350/2007 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška sadzby mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií (§ 1) a sudy v tomto konaní, okrem vyššie uvedených právnych predpisov, vec posudzovali i podľa zákona č. 474/2013 Z. z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií (§ 4) a Nariadenia vlády SR č. 497/2013 Z. z., ktorým sa ustanovuje spôsob výpočtu mýta, výška sadzby mýta a systém zliav zo sadzieb mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií (§ 1). Časť žalobou uplatneného nároku (za obdobie od 6. februára 2012 do 28. mája 2012) sa spravuje zákonom č. 25/2007 Z. z. a Nariadením vlády SR č. 350/2007 Z. z., t. j. právnym režimom, z ktorého vychádzal odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cob/114/2013. Rovnako tak aj neskoršia právna úprava vzťahujúca sa na zostávajúcu časť uplatneného nároku (od 1. januára 2014) je obsahovo zhodná s právnou úpravou aplikovanou odvolacím súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cob/114/2013.

7.1. Odvolací súd sa s predmetnou skutočnosťou relevantným spôsobom nevysporiadal, hoci uvedené bolo jeho zákonnou povinnosťou podľa ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p., keďže relevantnú odpoveď neposkytol stranám vo svojom rozhodnutí už okresný súd. V rozpore s uvedeným zákonným ustanovením sa odvolací súd obmedzil iba na strohé konštatovanie, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

8. V tejto súvislosti dáva dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) do pozornosti Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 19/2016, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súvislosti s odlišným rozhodovaním v skutkovo a právne zhodných alebo obdobných veciach výslovne skonštatoval, že:

„K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. V zásadnej ústavno-právnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné sudy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom.

V každom prípade sa však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe vyžaduje cielené zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke (II. ÚS 274/2015, II. ÚS 275/2015). Vychádzajúc zo skutočnosti, že krajský súd sa uvedenými zásadami neriadil, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

9. Aj dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe dospel k záveru, že:

„Povinnosťou súdu je vysporiadať sa so skutočnosťou, či stranou sporu predložené rozhodnutie iného súdu s odlišným právnym názorom v skutkovo obdobnej situácii je relevantné vo vzťahu k ním rozhodovanému sporu. Ak existuje skutková zhodnosť alebo príbuznosť s rozhodnutím predloženým stranou, je súd povinný presvedčivo a dôkladne zdôvodniť odklon od právnych záverov prijatých v skoršom rozhodnutí vydanom v analogickom prípade. Jedine rozhodnutie splňajúce uvedené nároky na kvalitu súdneho rozhodnutia možno považovať za dostatočne a presvedčivo odôvodnené, a teda za také, ktoré neporušuje základné právo strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Zároveň platí, že len rozhodnutie disponujúce uvedenými atribútmi môže, z pohľadu strán sporu, ale napokon i samotnej verejnosti, naplniť očakávania týkajúce sa predvídateľnosti práva a existencie právnej istoty v súdnom systéme“ (k tomu viď uznesenie z 28. februára 2019, sp. zn. 4Obdo/7/2018).

9.1. Nie je dostačujúce, ak odvolací súd v napadnutom rozsudku len konštatuje existenciu predloženého skoršieho rozhodnutia v obdobnej veci, pokiaľ svoj odklon od odlišných, pre rozhodnutie vo veci podstatných, skutkových a právnych záverov náležite neodôvodní. S akcentom k

pojmu právna istota, v podmienkach danej veci vyplýva, že pokiaľ odvolaciemu súdu bol nepochybne známy rozsudok, ktorým v skutkovo a právne obdobnej veci bolo tým istým odvolacím súdom rozhodnuté diametrálne odlišne, tak bolo povinnosťou odvolacieho súdu sa v napadnutom rozsudku touto okolnosťou náležite zaoberať a vyrovnáť sa s ňou právne kvalifikovanými a presvedčivými dôvodmi. Ak tak odvolací súd neurobil, došlo jeho procesným postupom k porušeniu ústavou chráneného princípu právnej istoty a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovaného oznámením pod č. 209/1992 Zb. [ďalej len „Dohovor“]). (k tomu viď uznesenie z 25. februára 2021, sp. zn. 5Obdo/27/2020).

10. V kontexte dovolací súd dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie uznesením z 27. mája 2016, č. k. 22Cb/50/2016-134 konanie prerušil do právoplatnosti konania vedeného na tom istom súde pod sp. zn. 23Cb/28/2012, nakoľko: „V predmetnom konaní sa rieši otázka, ktorá má význam aj pre rozhodnutie v tomto konaní, a to konkrétne otázka oprávnenosti vyberania navýšených mýtnych poplatkov, pričom navrhovateľ považuje aj v tomto konaní (sp. zn. 22Cb/50/2016) konanie odporcu v súvislosti s vyberaním navýšených mýtnych poplatkov za protiprávne, uplatňujúc si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.“

10.1. Následne, po právoplatnom skončení konania pod sp. zn. 23Cb/28/2012 však súd prvej inštancie nezohľadnil jeho výsledok a tento svoj - iný, než prerušením konania naznačený - postup v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil. Je tak zrejmé, že okresný súd prerušením konania navodil u žalobcu isté očakávanie ďalšieho postupu v rozhodovanom spore. Okresný súd však bez uvedenia dôvodu v zmysle vyššie uvedeného nepostupoval a tento procesný nedostatok neodstránil svojím postupom ani odvolací súd, hoci to bolo jeho povinnosťou. Tento naopak úplne rezignoval na poskytnutie súdnej ochrany žalobcovi a svojím formalistickým postupom v podobe „šablónového“ odôvodnenia znemožnil žalobcovi realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (v tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti nález ústavného súdu zo 17. augusta 2016 č. I. ÚS 317/2015).

10.2. Konanie pred odvolacím súdom je tak poznačené vadou zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a jediným možným prostriedkom nápravy porušenia uvedených práv žalobcu je zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu.

11. Namietaným nesprávnym právnym posúdením (§ 432 ods. 1 C.s.p.) sa dovolací súd už nemohol zaoberať pre vady zmätočnosti skonštatované vyššie, nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by posudzovanie nastolenej právnej otázky bolo predčasné a vzhľadom na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu aj nemožné.

12. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p., najvyšší súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 C.s.p.).

12.1. Dovolací súd zároveň zrušil uznesenie okresného súdu z 14. mája 2020, č. k. 22Cb/50/2016-377, ktorým rozhodol o výške trov konania, ako závislý výrok. Judikatúra najvyššieho súdu (R 73/2004) sa ustálila na tom, že závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci.

12.2. Vydanie uznesenia o výške trov konania bolo jednostranne závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie vo veci samej by zostalo uznesenie o výške trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (obdobne aj I. ÚS 549/2015, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012 a 2MOBdoV/4/2012).

13. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C.s.p.).

14. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.